

Ajtónyitásra halkán fölült az ágyon, szemei az embert keresték. Láta belépő alakját, sejtette, hogy visszajött anélkül, de nem volt benne biztos. A kérdés kikívánczolt.

— Meggyüttél?

— Meg, — válaszolt az ember.

Azután újabb hárk kérdés, kissé bátortalanul indult, de megtörte a csendet.

— Ugye nem voltál ott?

— Nem!

— Mihályka is fölsírt egyszer, mintha csak érezte volna. De azután megnyugodott.

— Alszik?

— Igen.

— Akkor jó.

Megint a csönd telepedett rájuk: mindenik mondani akar valamit, vagy kérdezni, talán hogy elmúlt-e, vagy még mindég tart. Ervik a másikkra várt.

— Bálint, — szólalt végre az asszony s hangja rezgéséből kicsit félő, de mégis belülről jött hívogatás csengett.

Az ember nem válaszolt, még nem tudott hirtelenjében válaszolni. Lassan közelebb lépett s az asszony ágyához hajolt.

— Nem félsz már attól, amit az a rőthajú mondott?

— Nem!

A válasz gyorsan jött, a biztonságérzet hozta. Ez már nem a megfélemtetetté, hanem az asszony hangja volt.

Az ember az ágyhoz lépett s amikor az asszony lassan beliebb húzódott, valami izgalom fogta el, de melléje ült. Hangtalanul nézték egymást az ablakon beszűrődő holdfényben. Hallgattak.

Gyöngéden megfogta az asszony kezét s magához húzta.

— Nézd mit hoztam, — a szavakat a melegség és a szeretet járta át.

Kinyitotta az asszony tenyerét és belecsurgatta az új búzaszemeket.

— Nézd csak, — újbúza ez...

Az asszony nézte. Puha szemek. Oly puhák, mint a gyermek kicsi teste, keze tapintása. Langyosak és simák: még nem égette keménvre a nap. Fehér, eres ujjai között morzsolgatta s titkon szorongatta őket. Tenyeréből perdült a mag s haja mellé, a vánkosra hullt.

Az ember utána nyúlt és keze a búzaszemek helyén az asszony forró kezét találta.

Akkor látta hosszú hónapok után először, hogy megbékélt az asszony és halvány mosoly jelent meg az arcán.

VLAY LAJOS:

KILENC FOGOLY DALA

..Főkelni!!!

..Mi rémes hang!... az éj f'
a sátán bátyja, vagy ki az,
ki félig élő, félig holt
tetemeinkre rárikolt?

A földön fekvő reszketeg
testek mozdulni kezdenek.
— Ót perc! — süvölt a hang — elég,
hogy szükség, podgyász, öltözék
az indulásra kész legyen.

Mint muzulmánok a hegyen,
amikor kél a nap —
mindnyájan feltápáskodnak
és vissza-visszahullanak.

Az álom vonja őket még
a bajtól ment világ felé.
Te édes, bűvös szédület!
Mivé is lennék nélküled...

Most sorban állunk, párosan,
remegve, félve, álmosan,
rossz sejtelmekkel. Mily kínok
nyílözöne, mely jönni fog...

— Ki szökni próbál, lelövöm!
— Hallik a hang, a lánc csörög.
Összetesszük a kezeket, —
lelkünkért testünk vezekel.

Majd mint egy rémes ravatal
indul a kilenc áldozat.
Hat szurony gyertyaáldozat.
Kegyelet, átok, hivatal.
bílincscsörpés a gyászdala.
tömjén a kilenc sóhaja.

A szapári vár lépcssein
ijesztőn kongnak lépteink.
A grófi kényúr kéjlakán
nem látott ilyet hét lakái...

Lengő, hintázó gyászmenet.
A parkból árnyak intenek.
Fölöttünk friss szellő csap át,
lehelve rózsá illatát.

Halálsejtés és rózsaszag!
mily ellentétnek látszanak.
De együtt voltak itt jelen
e ránk — vicsorgó éjjelen.

A gyérvilágú utcasor
kevés reménnyel biztatott.
Itt nincs menekvés: tiszta sor...
de a hitem az sílbackolt.
Kemény dac nálam rejtett jó.
ha kell belőle légió!...

(És mégis hoz bár bút, bajt
vagy örömet jövő életen,
ez óra örökké kísír,
mint szél a sziklaéleken...)